మొదటి సినిమా

రమణ సాళ్వ

చిన్నప్పటినుంచీ చదువుమీద పెద్దగా ఆసక్తిలేని యువకుడు..కొత్తదేదో తెలుసుకోవాలన్న తపన, ప్రతిరోజూ సృజనాత్మకత కనిపించే వృత్తిని ఎన్నుకునే క్రమంలో సుదీర్ఘ ప్రయాణం.. హైస్కూలు చదువులోనే ఢక్కామొక్కీలు తిన్న వైనం, మెకానికల్ వర్క్‌షాప్‌లో పనిచేయడం, ఫోటోగ్రఫీలో డిగ్రీ, కెమేరా అసిస్టెంటుగా సినీరంగప్రవేశం, ఛాయాగ్రహణ దర్శకుడిగా కొన్ని సినిమాలు... ఎన్నో మజిలీల అనంతరం 'కుదిరితే కప్పుకాఫీ' సినిమాతో దర్శకుడిగా తనని తాను నిరూపించుకుని తెలుగు ప్రేక్షకులకి చేరువైన ***రమణ సాళ్వ*** మొదటి సినిమా కబుర్లు ఈ నెల మీకోసం. గాఢత, స్పష్టత, ఆలోచన, హృదయాలను హత్తుకోవడమే కాక మనసుల్ని కదిలించే బలం వున్న కవితలు వ్రాసే వెంకటరమణ నిరంతరాన్వేషి..భావుకుడు!!

చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలు - చదువుమీద శ్రద్ధ రాని రోజులు

మా నాన్న గారి పేరు సాళ్వ కృష్ణంరాజు, అమ్మగారి పేరు సుగుణ. నలుగురు సంతానంలో నేను నాలుగవ వాడ్ని. నా పైన ఇద్దరు అన్నయ్యలు, ఒక అక్కయ్య. నేను పుట్టింది బందరులోనే కానీ నాన్నగారి ఉద్యోగ రీత్యా వూర్లు తిరగాల్సి వచ్చింది. మా చదువులకోసమని అమ్మనీ, పిల్లలనీ హైదరాబాదులో ఉంచేసి నాన్నగారే వివిధ ప్రదేశాలకి వెళుతుండేవారు. కో ఆపరేటివ్ సంస్థల డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పనిచేస్తుండేవారు నాన్నగారు. నాకు ఊహ తెల్సి ఎలిమెంటరీ స్కూలుకి వెళ్ళింది ముందు విజయవాడలో, తర్వాత హైదరాబాదులో. సనత్ నగర్ లోని ఎస్.ఆర్.టి. క్వార్టర్స్‌లో ఉండేవాళ్ళం. ఎలిమెంటరీ దశలోనే రెండుమూడు స్కూళ్ళు మారాను. హైస్కూలు చదవుకీ అంతే. ఎందుకో చిన్నప్పటినుంచీ స్కూలు చదువులమీద అంత ఆసక్తి ఉండేది కాదు. స్కూలుకి వెళ్ళమని ఇంట్లోవాళ్ళు గుర్తుచేస్తుంటే నాకు నచ్చేది కాదు. ఎవరైనా బలవంతం చేస్తే అస్సలు ఆ పని చెయ్యబుద్ధి అయ్యేది కాదు. పొద్దున్నే స్కూలుకి వెళ్ళి సాయంకాలం వరకూ కూర్చోవడం పెద్ద శిక్షగా అనిపించేది.

ఆరో తరగతిలో ఉండగా అనుకుంటాను, నాన్నగారు కాళహస్తిలో ఉన్న అత్తయ్య గారింటికి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడనుంచి మద్రాసు వెళ్ళాం. అదే మొదటిసారిగా సముద్రాన్ని చూడ్డం.. అదో అద్భుతంగా మనసులో ముద్రవేసుకుని పోయింది. ఇంటికి తిరిగొచ్చాక కూడా సముద్రమే మనసునిండా. సముద్రకెరటాల హోరే ఆలోచనల నిండా. పట్టుమని పదేళ్ళు కూడా లేవు.. మళ్ళీ సముద్రం చూడాలనిపించింది. సికింద్రాబాదు వెళ్ళి రైలెక్కితే మద్రాసు వెళ్ళవచ్చుననే విషయం మాత్రం గుర్తుంది. ఒక రోజు స్కూలు అవగానే ఇంట్లోకూడా చెప్పకుండా నడుచుకుంటూ సికింద్రాబాదు స్టేషన్‌కి వెళ్ళాను. ప్లాట్‌ఫార్మ్ మీదకెళ్ళి ట్రైను కోసం ఎదురు చూస్తుండగా నిద్రపట్టేసింది. చాలా సేపటికి ఎవరో లేపితే మెలకువ వచ్చింది. రైల్వే కూలీ 'ఏమిటీ పనేమైనా చేస్తావా?' అని అడిగాడు. నాకేం అర్థం కాలేదు..'నేను మద్రాసు వెళ్ళాలి' అని సమాధానమిచ్చాను. కాస్సేపటి తర్వాత మళ్ళీ వచ్చిన కూలీకి, స్కూలు డ్రెస్సులో అంతసేపు ఒంటరిగా వున్న నన్ను చూడగానే విషయం అర్థమైనట్లుంది. మొత్తానికి నానుంచి అసలు నిజం రాబట్టాడు. బయటికి తీసుకొచ్చి సనత్ నగర్ వెళ్ళే బస్సులో కూర్చోబెట్టి కండక్టర్‌కి విషయం చెప్పాడు. రాత్రి 11.30 సమయం అది. కండక్టర్ నన్ను జాగ్రత్తగా మా బస్టాపులో దించాడు. 'మళ్ళీ ఇలాంటి సాహసాలు చెయ్యొద్ద'ని వార్నింగ్ కూడా ఇచ్చాడు. ఇంటికి వెళ్ళే సరికి అందరూ నాకోసం వెదికి వెదికి అలిసిపోయి ఎదురుచూస్తున్నారు. వాళ్ళని చూడగానే నా పసిమనసుకి అర్థమైంది, కుటుంబ సంబంధాలెంత బలీయమైనవో..

స్కూలు చదువుపట్ల మాత్రం ఏదో అసంతృప్తి. ఎంత ప్రయత్నించినా అదంతా యాంత్రికమనిపించేది. ఫలితం ఏడో తరగతి రెండు సార్లు ఫెయిలయ్యాను. ప్రైవేటు స్కూలు నుంచి బయటికి తీసుకొచ్చి కనీసం గవర్నమెంటు బళ్ళోనైనా చేరుద్దామని ప్రయత్నించారు, అదీ కుదరలేదు. నాన్నగారు 'వీడిని నాతో తీసుకెళ్తాను' అన్ని అమ్మతో చెప్పి, తనతో బాటు నన్ను, తను పనిచేసే గూడూరుకి తీసుకెళ్ళారు. ఇక్కడ మా నాన్నగారి గురించి కొంతచెప్పాలి. ఆయనకి కళారంగం పట్ల ఆసక్తిమాత్రమే కాక ప్రవేశం కూడ ఉంది. నాటకాలు వేసేవారు, బొమ్మలు వేసేవారు, ఫోటోగ్రఫీలో ప్రవేశం ఉంది. నాకు తెలుగులోనూ,ఇంగ్లీషులోనూ చక్కటి కథలు, సంఘటనలూ చెప్పేవారు. దాని ఫలితమేమో మిగతా సబ్జెక్టుల్లో తప్పుతున్నా ఇంగ్లీషు, తెలుగులో మాత్రం మంచి మార్కులు వస్తుండేవి. అలానే నాన్నగారు వెంటబెట్టి తీసుకెళ్ళి మంచి మంచి ఇంగ్లీషు సినిమాలు చూపిస్తుండేవారు. నాన్నగారి సాహచర్యం వల్లనేమో నాకూ ఫైన్ ఆర్ట్స్ అంటే ఇంట్రెస్టు పెరగసాగింది, నాకు తెలీకుండానే. నాన్నగారి కళాదృష్టికి ఒక చిన్న ఉదాహరణ చిన్నన్నయ్య పేరు 'రాధామానస' !!

నాన్నగారితో నా గూడూరు జీవితం మొదలైంది. అప్పటికి నావయసు 13-14 సంవత్సరాలుంటుంది.

గూడూరు జీవితం - దేనికోసమో అన్వేషణ

నాన్నగారు అక్కడ డిప్యూటీ కో ఆపరేటివ్ ఆఫీసర్‌గా పనిచేస్తున్నారు. ఒక డివిజన్‌కి హెడ్ అయన వద్దకి వెళ్ళాక కూడా స్కూలుకి వెళ్ళేవాడిని కాదు. నాన్నగారు అస్సలు ఒత్తిడి పెట్టలేదు. నీకు ఇష్టం వచ్చినప్పుడే చదువుదువు గానిలే అనేవారు. అక్కడ ఉన్నప్పుడే గ్రంథాలయానికి వెళ్ళి పుస్తకాలు చదవడం బాగా అలవాటు చేసుకున్నాను. వివేకానందుడు, శరత్‌చంద్ర, రవీంద్రనాథ్ టాగోర్, బంకించంద్ర.. ఇలా అందరి పుస్తకాలూ విపరీతంగా చదివేవాడిని. కొన్నిసార్లు నాన్నగారితో పాటు ఆఫీసుకి వెళ్ళి అక్కడ కూర్చుండేవాడిని. ఒక్కోసారి నాన్నగారి కొలీగ్స్, వాళ్ళ పిల్లలు ఫస్ట్‌క్లాసులో పాసయ్యారని స్వీట్స్ తెచ్చే వాళ్ళు. నన్ను చూసి 'ఏం చదువుతున్నావని?' అడిగేవాళ్ళు. నాన్నగారు నవ్వేసి 'ఇంకా చదువుమీద శ్రద్ధ రాలేదు. తొందరలోనే వస్తుందనుకుంటున్నాను..ఐనా మావాడు బాగా తెలిగలవాడు..' అనే వారే తప్ప నన్నెప్పుడూ న్యూనతా భావానికి లోనుచెయ్యలేదు. ఇలాంటి సంఘటనలన్నీ నా వ్యక్తిత్వానికి ఒక రూపాన్నివ్వడం అప్పట్నుంచే మొదలైంది.

అలా రెండేళ్ళు గడిచాయి. అప్పుడు అనిపించింది, ఎలాగైనా పదో తరగతి పాసవ్వాలని. నాన్నగారితో చెబితే ప్రైవేటుగా కట్టమన్నారు. చాలా రోజులతర్వాత పుస్తకాలు ముందేసుకున్నాను. ఐతే బట్టీ పట్టడం కంటే పాఠాల సారాంశాన్ని అర్థం చేసుకుని అన్వయించుకోవడం అలవాటు చేసుకున్నాను. నాకు తెలీకుండానే ఒక విధానం అనేది అలవాటైపోయింది. పెద్ద కష్టపడకుండానే టెంత్ పాసయ్యాను. ఐతే సైన్సు, మాథ్స్ బాగా వచ్చేశాయని చెప్పలేను. అప్పటికీ వాటిల్లో పూర్ స్టూడెంట్‌నే.

టెంత్ అయ్యాక అక్కడే ఇంటర్మీడియట్ వొకేషన్ కోర్సులో చేరాను. థీరీ టెక్స్ పుస్తకాలకంటె ప్రాక్టికల్‌గా చదువుకోవడం నాకు నచ్చింది. అక్కడే మెషీన్ టూలింగ్, డ్రిల్లింగ్, లేత్ మెషీన్ మీద పనిచేయడం..అన్నీ నేర్చుకున్నాను. మెకానికల్, ఎలెక్ట్రికల్..అన్ని విషయాలు ఎక్స్‌ప్లోర్ చెయ్యడానికి వచ్చిన అవకాశం చాలా ఎక్సైటింగ్ ఉండేది. పూర్తిగా ఇన్వాల్వ్ ఐపోయాను. వొకేషనల్ కోర్సు చదివేప్పుడే ఎన్.సి.సి లో కూడా చేరాను. దాన్లో బాగా పెర్ఫార్మ్ చేస్తే మిలటరీలోకి వెళ్ళడానికి అవకాశం ఉంటుందనే ఆలోచనవచ్చింది. అందులో ట్రైనింగ్ బాగా శారీరక శ్రమతో కూడి ఉండేది. ఐనా క్రమం తప్పకుండా వెళ్ళేవాడిని.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం మండుటెండలో షూటింగ్ నేర్పిస్తున్నారు. బాగా ఆకలిగా ఉంది. నీరసం వచ్చేస్తోంది. చెమటలు పడుతున్నాయి. ఐనాసరే డిసిప్లిన్ ముఖ్యం కాబట్టి అందరం ఒకరి తర్వాత ఒకరం టార్గెట్‌ని గురిచూసి కొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాం. ఎందుకో అది నచ్చలేదు. మానసికంగా సరిగా లేనప్పుడు ఇలా చేయించడం వల్ల ఉపయోగం కంటే నష్టమే ఎక్కువగా ఉంటుంది కదా అని అనిపించింది. అదే మాట మా కమాండర్‌గారిని అడిగాను.. దానికాయన చెప్పిన సమాధానం 'షూటింగ్‌లో ఉన్నప్పుడు కసితో, ఆవేశంతో ఉండాలి కానీ ఆలోచించి, వాతావరణం అంతా కంఫర్టబుల్‌గా ఉన్నపుడే షూట్ చేస్తాను అనుకునే మనస్తత్వం సరికాదు. శత్రువులుని వేటాడేప్పుడు ఆలోచనకంటే ఆవేశమే ముఖ్యం..' అని. ఎందుకో ఆ వివరణ నాకు నచ్చలేదు. నా మనసు అంగీకరించలేకపోయింది. దాంతో ఎన్.సి.సి.లో కూడా కొనసాగలేదు.

హైదరాబాదు వర్క్‌షాప్‌లో కొంత కాలం..

మొత్తానికి రెండేళ్ళు గడిచాయి.. పరీక్షల్లో మిగతా సబ్జెక్టులన్నీ మంచి మార్కులొచ్చినా లెక్కల్లో మాత్రం తప్పాను. ఎందుకంటే దాంట్లో పునాది సరిగా లేదు. ఇంతలో నాన్నగారికి అక్కడ సర్వీస్ ఐపోయింది. ఇంటర్మీడియట్ పూర్తిచెయ్యకుండానే నేనూ హైదరాబాదు వచ్చేశాను. హైదరాబాదులో ఎస్.ఎస్.ఐ. అనే ప్రభుత్వ సంస్థ చిన్నపరిశ్రమలకి కన్సల్టింగ్ చేస్తూ ఉండేది. దాన్లో చేరాను. ప్రాక్టికల్‌గా అన్నింట్లోనూ అప్‌టుడేట్‌గా ఉన్నాను కాబట్టి అక్కడ పనిచేయడం చాలా సులువుగానూ, ఎంజాయ్‌బుల్ గానూ అనిపించింది.. డ్రిల్లింగ్, టర్నింగ్, మిల్లింగ్, లేత్ వర్క్, వెల్డింగ్..అన్నింట్లోనూ అనుభవం మరింత పెరిగింది. ఆ సంస్థ, బయట కస్టమర్స్ నుంచి మెకానికల్ వర్క్స్ తీసుకుని మాతో ఆ పనులు పూర్తిచేయించేవారు. మాకూ ట్రైనింగ్ ఇచ్చినట్లుండేది. బయటి వాళ్ళకి తక్కువ రేటులో పనిపూర్తయ్యేది..

ఒకరోజు జరిగిన సంఘటన నా ఆలోచనలని ఇంకోమలుపు తిప్పింది. మా ఆపరేటర్ ఒక డ్రిల్లింగ్ పని అప్ప చెప్పి బయటికి వెళ్ళాడు. డిజైన్ పేపర్ చూశాను. అందులో పొరబాటు ఉంది. అతను చెప్పినట్లు చేస్తే తర్వాత జరిగే పనిలో మొత్తం మెటీరియల్ వేస్ట్ ఔతుంది. అందుకని ఆ పనిపూర్తిచెయ్యలేదు. సాయంకాలం కస్టమర్ వచ్చాడు, నా సూపర్ వైజర్ వచ్చాడు. పనిపూర్తిచెయ్యలేదని నా మీద మండి పడ్డాడు. ఐతే నా వివరణ విని కస్టమర్ ఇంప్రెస్ అయ్యాడు. తర్వాత వేస్ట్ అవబోయే విషయాన్ని ముందే ఊహించానని నన్ను మెచ్చుకున్నాడు. ఆ కస్టమరే అడిగాడు 'రమణా..నీలోని స్మార్ట్‌నెస్ నచ్చింది. నాదగ్గర పనిచెయ్యడానికి వస్తావా? దుబాయ్‌లో మాకో వర్క్‌షాప్ ఉంది. అక్కడ పనిచేద్దువుగాని..' అని. మా ఇంట్లో ఈ విషయం తెలిసి చాలా ఆనందించారు. ఆరోజుల్లో దుబాయ్ వెళ్ళడం అంటే చాలా గొప్ప క్వాలిఫికేషన్ అన్నట్లుండేది. నాకూ ఒక గుర్తింపు వస్తోందని, కనీసం ఈపనిలోనైనా కుదురుగా ఉన్నానని, ఎలాగైనా ఇంటర్మీడియట్ పూర్తిచేయించి పాలిటెక్నిక్ చేయిద్దామని..ఇలా ఎన్నో ఊహించుకున్నారు మావాళ్ళు. కానీ నా మనసు అక్కడ లేదు. 'దుబాయ్ వెళితే ఏమౌతుంది? డబ్బులు సంపాదిస్తాను. మళ్ళీ ఆ కస్టమర్ లాగానే వర్క్‌షాప్ పెట్టుకుంటాను. ఇలానే వేరే వాళ్ళతో పనిచేస్తాను..సో..ఇందులో థ్రిల్ ఏముంటుంది..? ఇది కాదు నాక్కావల్సింది ప్రతిరోజూ నన్ను ఉత్తేజితం చేసే పని ఐఉండాలి.. అది ఇది కాదు..' నాకా పని మీద ఇష్టం లేదని ఆ కస్టమర్‌కి చెప్పి పంపించేశాను.

జె.ఎన్.టి.యు.లో డిగ్రీ

ఆరోజుల్లో, మా పెద్దన్నయ్య గంగాధర రాజు ఉషాకిరణ్ మూవీస్‌లో స్టిల్ ఫోటో గ్రాఫర్‌గా పనిచేస్తున్నారు. ఆయన వద్దకెళ్ళి, ఫోటోగ్రఫీ నేర్చుకుంటానని చెప్పాను. ఆయన నన్ను ఎంకరేజ్ చెయ్యలేదు. 'ఈ ఫీల్డ్ నువ్వనుకున్నంత ఎట్రాక్టివ్‌గా ఉండదు.. దీనిలోనూ చాలా ఇబ్బందులుంటాయి..' అన్నారు. ఐనా పట్టువదలకుండా అడిగే సరికి 'ఐతే ఒక షరతు పెడతాను.. జె.ఎన్.టి.యు.లో ఫోటోగ్రఫీలో డిగ్రీ ఉంది. అది పూర్తిచెయ్యి ముందు. తర్వాత ఆలోచిద్దాం ' అన్నారు. అక్కడ డిగ్రీ చెయ్యాలంటే ముందుగా

ఇంటర్మీడియట్‌లో మిగిలిపోయిన సబ్జెక్టులు పూర్తి చెయ్యాలి. సరే అని గూడూరు వెళ్ళి, ట్యూషన్ మాస్టారిని బతిమాలి పాస్ మార్కులకి సరిపడా లెక్కలు చెప్పించుకుని ఆ పరీక్షలు వ్రాసి వచ్చాను. ఇక్కడ జె.ఎన్.టి.యు.లో ఎడ్మిషన్ టెస్ట్ వ్రాశాను. రెండింటి ఫలితాలు తెలియడానికి ఇంకా కొన్ని నెలలు టైముంది.

అన్నయ్య నాలోని పట్టుదల గమనించి, నన్ను ఆ ఖాళీ సమయంలో ప్రముఖ స్టిల్ ఫోటోగ్రాఫర్ జి.ఎన్.భూషణ్ గారి వద్ద అసిస్టెంటుగా జాయిన్ చేసారు. ఆయనతో బాటుగా నేను షూటింగ్‌కి వెళ్ళిన మొదటి సినిమా 'శ్రీనాథ కవిసార్వభౌముడు..'. భూషణ్ గారితో బాటుగా ఉంటూ, అయన కెమేరా బేగ్‌లు మోయడం, ఐపోయిన కెమేరా రీళ్ళు దాచిపెట్టడం.. ఇదీ నాపని. అక్కడ మొదటి సారి సినిమా షూటింగ్ చూస్తున్నానని కానీ, ప్రముఖ నటుడు ఎన్టీఆర్‌కి , బాపుగారికి దగ్గరగా ఉన్నానని కానీ.. ఆ థ్రిల్ కంటే పని నేర్చుకోవాలన్న తపనే ఎక్కువగా ఉండేది. భూషణ్ గారి వద్ద కెమేరా గురించి, ఫొటోగ్రఫీలోని ట్రిక్స్ గురించి చాలా విషయాలు నేర్చుకున్నాను. ఐదు నెలలపాటు ఆయన వద్ద పనిచేశాను. ఈ లోగా ఇంటర్మీడియట్ ఫలితాలు, జె.ఎన్.టి.యు ఎడ్మిషన్ ఫలితాలు వచ్చాయి. రెంటిలోనూ పాసయ్యాను.

సినీరంగ ప్రవేశం

ఆ విధంగా జె.ఎన్.టి.యులో ఫోటోగ్రఫీ మెయిన్‌గా ఫైన్ ఆర్ట్స్ డిగ్రీలో చేశాను. ముందుగానే కెమేరా గురించి థీరీ, ప్రాక్టికల్స్ రెండూ కూలంకషంగా తెలిసి ఉండడం వల్ల యూనివర్సిటీ క్లాసులు తేలికగా అనిపించాయి. ఆరోజుల్లో అన్నయ్య యి.టి.వి లో కెమేరా అసిస్టెంట్‌గా పనిచేస్తుండేవారు. కాలేజ్‌లో చదువుతూనే అనుభవం కోసం నేను అన్నయ్యతో పార్ట్ టైం టి.వి.సీరియల్స్ షూటింగ్‌కి వెళ్ళేవాడిని. ఆ సీరియల్స్‌కి మహీధర్‌గారు కెమెరామాన్. తరచు కలవడంతో మహీధర్ గారితో పరిచయం పెరిగింది.

కాలేజ్ అయిపోయాక డిస్కవరీ లాంటి ఛానల్స్‌లో కెమెరామాన్‌గా చేరాలని అనుకుంటూ ఉండేవాడిని. అలా వెళ్ళాలంటే వొంటరితనాన్ని వదిలించుకుని సమాజంలో కలవటం అలవాటు చేసుకోవాలి, ఒత్తిడిని తట్టుకోవటం నేర్చుకోవాలి. కేవలం ఈ రెండు బలహీనతలు పోగొట్టుకోవటం కోసం మాత్రమే రెండు సంవత్సరాలు సినిమాల్లో పనిచేద్దామనుకున్నాను.

అదే ఉద్దేశంతో మహీధర్‌గారిని కలుసుకుని అసిస్టెంటుగా చేరతానని అడిగాను. ఆయన ఒప్పుకున్నారు. అలా మహీధర్‌గారి వద్ద కెమేరా అసిస్టెంట్‌గా పనిచేసిన మొదటి సినిమా కృష్ణ, విజయనిర్మలగార్ల 'రెండు కుటుంబాల కథ', మహీధర్‌గారు చాలా బిజీగా ఉండేవారు. మోస్ట్ వాంటెడ్ డి.ఒ.పి అనడానికి ఒక ఉదాహరణ ఏమిటంటే ఆయనతో ఉన్న రెండేళ్ళలో పదకొండు సినిమాలకి పనిచేసే అవకాశం వచ్చింది. మహీధర్‌గారి వద్ద పనిచేసేప్పుడు సినిమా నిర్మాణంలోని అన్ని విభాగాల గురించి లోతుగా తెలుసుకునే అవకాశం లభించింది. కేవలం అసిస్టెంటుగానే కాక క్యూరియస్ ఎక్స్‌ప్లోరర్‌గా ఉండేవాడిని. మహీధర్ గారు కూడ బాగ ఎంకరేజ్ చేసేవారు.

మహీధర్‌గారి వద్దపనిచేయడం నేనో కొత్తలోకంలోకి ప్రవేశించిన అనుభూతిని కలిగించింది. ఎందుకంటే, గూడూరులో ఉన్నప్పుడు, తర్వాత జె.ఎన్.టి.యు. లో కూడా ఎక్కువమంది మిత్రులు లేరు. నా లోకమేదో నేనేదో అన్నట్లుండేవాడిని. ఒక్కసారి ఇలా వందలాందిమందితో కలిసిపనిచేయడం నా సోషల్ లైఫ్‌కి కొత్త ద్వారాలు తెరిచింది. ఒత్తిడిలో పనిచేయడం ఎంత ఛాలెంజింగ్‌గా వుంటుందో అర్థమైంది. ఆ పని ఒత్తిడిని పూర్తిగా ఎంజాయ్ చేస్తూ ఎన్నో విషయాలు నేర్చుకున్నాను. ఎన్నో పరిచయాలు సంపాదించుకున్నాను.

భీమినేని శ్రీనివాసరావుగారి సినిమాలకి మహీధర్‌గారు పర్మినెంట్ కెమేరా మేన్. అందువల్ల సుస్వాగతం, శుభాకాంక్షలు, సూర్యవంశం..ఇలా భీమినేనిగారి సినిమాలన్నింటికీ పనిచేశాను. మహీధర్‌గారితో పనిచేసిన చివరి సినిమా పవన్ కళ్యాణ్‌గారి 'తొలిప్రేమ'. ఆ సినిమాకి పనిచేయడం మరపురాని అనుభవం. ఒక సీను పండించడంలో ప్రతి విభాగం ఎలా కాంట్రిబ్యూట్ చెయ్యొచ్చో 'తొలిప్రేమ' సినిమా చెప్పింది. కొలాబరేషన్ అన్న పదానికి అసలైన నిర్వచనంలా ఆ సినిమా ప్రొడక్షన్ విభాగాలన్నీ పనిచేసేవి. ఆ సినిమా చివరలో ఉండగా మహీధర్‌గారు దివంగతులయ్యారు.

అలా 12 సినిమాలకి కెమేరా డిపార్ట్‌మెంట్లో పనిచేశాక, ఎప్పుడో నిర్ణయించుకున్నట్లుగా లైన్ మారదామనిపించింది. ఐతే అదే సమయంలో రామానాయుడు స్టూడియో వద్ద జరిగిన బాంబు యాక్సిడెంట్‌లో అన్నయ్య చనిపోయారు. అది మా ఫేమిలీకి పెద్ద దెబ్బ. మేమంతా ఆ షాక్‌లో ఉండగా ఒక కొత్త ఆఫర్ వచ్చింది. 'తొలిప్రేమ' సినిమాకి ఆపరేటివ్‌గా పనిచేసిన ప్రకాష్ అనే మిత్రుడు ప్రసాద్ లేబ్‌లో జాయిన్ అయ్యారు. 'తొలిప్రేమ' సమయంలో నా పనితనం గమనించిన ప్రకాశ్ ఒక కొత్త సినిమాకి నన్ను కెమేరామేన్‌గా పనిచెయ్యమని అడిగారు. నాకున్న అనుభవంతో పూర్తిస్థాయి డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీగా పనిచేసే అవకాశం చెప్పుకోదగ్గవిషయమే. ఐతే సినిమారంగం నుంచి బయటికి వెళ్ళి, లైన్ మారుదామనుకున్న నాకు అదంత ఎక్సైటింగ్‌గా అనిపించలేదు. ఐతే మరో వైపు అన్నయ్య మరణంతో షాక్‌లో ఉన్న మాకు ఈ అవకాశం పోజిటివ్ టానిక్‌గా పనిచేస్తుందనిపించింది. ఒక నెగిటివ్ ఫేజ్‌లో ఉండగా ఇలాంటి అవకాశం మానసికంగా స్థైర్యాన్ని ఇస్తుందనే భావంతో ఆ అవకాశానికి ఓకె చెప్పాను.

డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీగా..

ఆ విధంగా నేను సొంతంగా డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీగా పనిచేసిన మొదటి సినిమా పేరు 'యూత్'. విక్రమ్ అందులో హీరో. చాలా తక్కువ బడ్జెట్ మూవీ. ఎన్నో లిమిటేషన్స్ ఉండేవి. ఐనా మంచి రిజల్ట్స్ కోసం శాయశక్తులా ప్రయత్నించాను. ఫైనాన్స్ సమస్యల వల్ల 1999లో మొదలైన ఆసినిమా పూర్తవడానికి దాదాపు నాలుగేళ్ళు పట్టింది. ఈ సినిమా నిర్మాణం మధ్యలో ఉండగానే అంతకు ముందు పరిచయం ఉన్న భీమినేని శ్రీనివాసరావు గారు స్టోరీ డిస్కషన్స్ కోసం పిలిచారు. ఆయన సినిమాలకి పనిచేసేప్పుడు కొన్ని కొన్ని దృశ్యాల చిత్రీకరణ సమయంలో నేనిచ్చిన సలహాలు ఆయనకి బాగా నచ్చి నేను కథా చర్చల్లో బాగా కాంట్రిబ్యూట్ చెయ్యగలనని ఆయన నమ్మకం. ముందు అంతగా ఇష్టపడలేదుకానీ సరే ఇదీ చూద్దాంలే అనుకుని ఒప్పుకున్నాను. అది పవన్ కళ్యాణ్ గారి ప్రోజెక్టు. 'బద్రి' తర్వాత ఎలాంటి కథ ఐతే పవన్ కళ్యాణ్ గారికి బావుటుందో చర్చించుకుని ఓ కథమీద పనిచేయడం మొదలుపెట్టాము. ప్రాక్టికల్గా సినిమా నిర్మాణం గురించి విషయాలన్నీ తెల్సినా థీరీ కూడా తెలుసుకోవాలనిపించి స్క్రీన్ ప్లే, స్టోరీ రైటింగ్ గురించి రకరకాల పుస్తకాలు చదివాను. అలా సంవత్సరంన్నర పాటు దాని మీద పనిచేశాం, కానీ ఆ ప్రోజెక్టు ఫైనలైజ్ కాలేదు. అప్పుడే భీమినేనిగారు సొంతంగా నిర్మాణ సంస్థ మొదలుపెట్టి 'నీతోడు కావాలి' అనే సినిమాకి దర్శకత్వం మొదలుపెట్టారు. దానికి డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీగా పనిచెయ్యమని అడిగారు. అది నేను సొంతంగా కెమేరామేన్గా పనిచేసిన రెండో సినిమా.

అప్పటికింకా 'యూత్' సినిమా పూర్తికాలేదు. 'నీతోడు కావాలి' తర్వాత మరో మూడు సినిమాలకి ఛాయాగ్రహణం నిర్వహించే అవకాశం వచ్చింది. అవన్నీ చిన్న సినిమాలే అవడం ఒక విశేషం. లో-బడ్జెట్ మూవీస్ అవడం వల్ల ప్రతిరోజూ క్రైసిస్ మేనేజ్మెంట్గానే ఉండేది. సమస్యలతో టెన్షన్, అవి ఐపోగానే మళ్ళీ సంతోషం.. దగ్గరగా చూస్తే అన్నీ సమస్యలే..దూరాన్నుంచి గమనిస్తే మామూలుగా అనిపించేవి. ప్రతిరోజూ కొత్త అనుభవమే. 'పత్తా' అనే చిన్న సినిమా అవగానే 'కార్తీక్' అనే సినిమాకి పనిచేశాను. ఈ సినిమాని రామ్ గోపాల్ వర్మగారి మావయ్య మురళిరాజుగారు తీశారు. ఆయనతో కలిసి పనిచేయడం చాలా విలువైన అనుభవం. ఆయన ప్రపంచ సినిమాలన్నింటికీ ఎన్ సైక్లోపీడియా లాంటి వారు. అలాంటి అనుభవజ్ఞులతో పనిచేయడం వల్ల చాలా నేర్చుకున్నాను. నా ప్రయాణంలో ఇలాంటి మంచి మనుషుల పరిచయాలన్నీ నన్ను ఎంతో ఇన్ స్పైర్ చేశాయి.

తర్వాత 'రెండేళ్ళ తర్వాత..' అనే సినిమాకి పనిచేశాను. దీని దర్శకుడు ఆర్.నారాయణ మూర్తిగారి వద్ద పనిచేసిన కె.బి.ఆనంద్ గారు. నిర్మాత కాకినాడకు చెందిన బాబ్జీ అనబడే బి.వి.ఎస్.చౌదరిగారు. సినిమా షూటింగ్ సమయంలోనే బాబ్జీ గారు ' ఈ సినిమా అయ్యాక నీ డైరెక్షన్ లో తప్పని సరిగా ఒక సినిమా నిర్మిస్తాను..' అన్నారు. ఆయన అన్నట్లు గానే ఆ సినిమా అయ్యాక 'ఆకాశం' అనే స్క్రిప్టు సిద్ధం చేసుకున్నాను. ఆకాశం అనేది విశాలమైంది, సుదూరమైంది, ఒక్కొక్కరికి ఒక్కొక్క సమయంలో ఒక్కొక్క విధంగా కనిపిస్తుంది, ప్రేమ కూడా ఇలాంటిదే. అన్న కాన్సెప్టులో ఆ కథ తయారు చేసుకున్నాను. సంగీతం కోసమని ఎల్.ఎస్.వైద్యనాథన్ గారిని సంప్రదించాము. కథ వినగానే ఆయన ఎంతో ఇన్స్పైర్ అయ్యారు.

ఆయన చూపించిన ఉత్సాహం నాలో రిఫ్లెక్ట్‌ఐ నన్ను మరింత ఛార్జ్ చేసింది. పాటలు ట్యూన్ అయ్యాయి. కొత్త హీరోయిన్‌ని కూడా సెలెక్టు చేశాం.. చాలా కొత్త సినిమాల్లానే వివిధ కారణాల వల్ల అది టేకాఫ్ కాలేదు.

ఏదైనా పని మధ్యలో వదిలేస్తే నాకు తృప్తిగా ఉండదు. ముందులో నాకు అంతగా ఆసక్తిలేకపోయినా ఎలానో దర్శకత్వం వైపుకి దృష్టిమళ్ళింది. దాన్ని పూర్తిచేస్తే కానీ సాధించామన్న తృప్తి ఉండదు. అందుకని రకరకాల స్క్రిప్టులు తయారు చేసుకోవడం మొదలుపెట్టాను. 'సంధ్య' అనే థ్రిల్లర్, డ్రామా కథ తయారు చేసుకుని భూమికని కలిశాను. కథ చాలా నచ్చింది కానీ మరో రెండేళ్ళవరకూ చెయ్యలేనని చెప్పారు. మంజుల గారిని కలిశాను. ఆవిడకీ స్క్రిప్టు బాగా నచ్చింది కానీ అప్పుడే 'కావ్యాస్ డైరీ' చేస్తున్నాను కాబట్టి ఇంకొంచెం సమయం కావాలన్నారు.

'కుదిరితే కప్పు కాఫీ' దాకా...

కేవలం రెండేళ్ళు మాత్రమే ఈ సినిమా రంగంలో పనిచేసి బయటికి వెళ్ళిపోదామనుకున్న వాడిని, నా ప్రమేయం లేకుండానే, అయిష్టంగానే ఇన్నేళ్ళు పనిచేసాను మధ్య మధ్యలో సంతృప్తి కోసం షార్ట్ ఫిలిమ్స్ డాక్యుమెంటరీలు చేసేవాడిని. అందుకే సినిమాకి సినిమాకి మధ్య చాలా గాప్ ఉండేది.

మూడు సంవత్సరాల క్రితం మాత్రమే నిర్ణయించుకున్నాను నాకు ఆసక్తి వున్న సైన్స్, ఆర్ట్స్, టెక్నాలజీ అన్నీ ఈ రంగంలో వుండగా వేరొక దాని గురించి ఆలోచన అవసరం లేదని. అప్పటినుంచి వీలైనన్ని శాఖల్లో మెళకువలు నేర్చుకుంటూ, నన్ను నేను మర్చిపోతూ, నన్ను నేను వెతుక్కుంటూ, నా భావాలని ఎక్కువమంది తెలియచేయగల ఈ మాధ్యమంలో నిలదొక్కుకోటానికి ప్రయత్నాలని దీక్షగా విస్తృతం చేశాను.

ఇక్కడ మిత్రుడు నరసింహారావు గురించి చెప్పాలి. 'సుస్వాగతం' సినిమాకి నేను అసిస్టెంట్ కెమేరామేన్‌గా పనిచేసే రోజుల్లో తను అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ గా ఉండేవాడు. నేను సినీరంగం నుంచి మధ్యమధ్యలో బయటికి వచ్చేద్దామనుకున్నప్పుడల్లా మళ్ళీ నన్ను మోటివేట్ చేసి మళ్ళీ చిత్రరంగం వైపు ప్రోత్సహించిన ఆత్మీయ మిత్రుడు తను. దర్శకుడిగా ప్రయత్నిస్తున్న సమయంలో తనే మద్రాసు తీసుకెళ్ళి కొంతమంది నిర్మాతలకి పరిచయం చేశాడు. తన ప్రోత్సాహమే ఎప్పుడూ నాకు టానిక్‌లా పనిచేసేది, చేస్తోంది..

ఈ జర్నీలో ఇంకో మలుపు శాయికిరణ్ అడివిగారి ప్రోజెక్టుల్లో పాల్గొనే అవకాశం రావడం. శాయికిరణ్ నాకు 'ఆనంద్' రోజుల్నుంచే పరిచయం. తన మొదటి దర్శకత్వం 'వినాయకుడు'కి కెమేరామేన్‌గా పనిచేయ్యాల్సింది, కానీ అదే సమయంలో 'ఆకాశం' ప్రయత్నాల్లో ఉండడంతో కుదరలేదు. 'వినాయకుడు' స్క్రిప్టులో మాత్రం సహాయం చేశాను. అయినా, మహి కలిసి తీసిన 'విలేజ్‌లో వినాయకుడు' సినిమాకి డైరెక్టర్ ఆఫ్ ఫోటోగ్రఫీగా పనిచేశాను. ఆ సమయంలోనే మహి నాతో సినిమా తియ్యడానికి ముందుకొచ్చారు.

అంతవరకూ నావద్ద ఉన్న కథలు అన్నీ చూశారు. వాటికంటే, నేను క్లుప్తంగా చెప్పిన ఒక లైన్ నచ్చి దాన్ని డెవలప్ చెయ్యమన్నారు. అదే, దర్శకుడిగా విడుదలైన నా మొదటి సినిమా *'కుదిరితే కప్పు కాఫీ'.* మహికి, ఎన్నారై శివ కూడా కలిశారు. సినిమా పేరు కూడా మహినే పెట్టారు. క్రిందటేడాది సుమారుగా ఇదే రోజుల్లో బీజం వేసుకున్న సినిమా క్రిందటేడాది చివర్లో షూటింగ్ పూర్తిచేసుకుని ఇదో క్రిందటి వారమే మీ ముందుకొచ్చింది.

> చూసేవారి కళ్ళలోనే అందం వుంటుందని తెలుసు
> సామాజిక పరిణామక్రమంలో
> అన్నింటినీ అందంగా చూడగలిగే కళ్ళు ఆవిర్భవిస్తాయని
> కలలు కంటున్నాను..!!
>
> రమణ

ఈ సినిమాకి పాటలు వ్రాసిన సిరివెన్నెలగారితో సాన్నిహిత్యం నా జీవితంలో మరో మలుపు. వాళ్ళ అబ్బాయే ఈ సినిమాకి సంగీత దర్శకుడవడం ఒక విశేషమైతే, ఆయనతో పాటలు వ్రాయించుకోడానికి వెళ్ళినప్పుడు గంటల తరబడి ఆయనతో సాగిన సాహితీ చర్చలు మరొక ఎత్తు. నేనప్పుడప్పుడూ వ్రాసుకున్న వాక్యాలని చూపించి 'దీన్ని కవిత్వం అంటారో కాదో కూడా నాకు తెలీదు' అన్నప్పుడు 'దీన్ని కవిత్వం కాదని నిరూపించు..చూద్దాం' అని ప్రోత్సహించారాయన.

ఎన్ని కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నా ఋణం తీర్చుకోలేని వ్యక్తులు మా కుటుంబసభ్యులు. చిన్నప్పటి నుంచి, ఇప్పటి వరకూ నన్ను చిన్నపిల్లవాడిలానే చూస్తూ, నా బాగోగులకోసం ప్రతిక్షణం తపించే మా వాళ్ళ ఆప్యాయత, అనురాగం అది నాకు ప్రతిక్షణం కొండంత బలం. ఇప్పటికీ చిన్నన్నయ్య కానీ, నాన్నగారు కానీ నేను బయటికి వస్తున్నప్పుడల్లా 'జేబులో పర్సుపెట్టుకున్నావా? ఇంకా ఏమైనా ఛేంజ్ కావాలా?' అంటు నా ప్రతి చిన్న అవసరాన్నీ గమనిస్తూ ఉంటారు.

ఇదండీ నా మొదటి సినిమా వరకూ ఇంతవరకూ జరిగిన ప్రస్థానం. 'కుదిరితే కప్పు కాఫీ'ని అభిమానించి విజయవంతం చేసిన మీ అందరికీ కృతజ్ఞతలు తెలియచేసుకుంటున్నాను. ఇంతవరకూ నా జీవిత పయనం అంతా ఆత్మశోధన, అన్వేషణ లాసాగింది. ప్రతి మజిలీలోనూ ఏదో కొత్త మలుపు.. మళ్ళీ మలుపుకోసం అన్వేషణ.. ఎన్నో పరిచయాలు.. ప్రభావితం చేసిన వ్యక్తులెందరో.. ఎప్పుడూ బిజీగా ఉండడం, పదిమందితో కలిసిపనిచేసే లైఫ్ స్టైల్ నాకు బాగా నచ్చడమే కాక నన్ను నన్నుగా నిలబెడుతోంది. నేను ఏమైనా విజయాలు సాధించాననుకుంటే అందుక్కారణం నన్ను ప్రభావితం చేసిన మిత్రులు, శ్రేయోభిలాషులే!!

మళ్ళీ త్వరలోనే మరో మంచి సినిమాతో మీ ముందుకి వస్తాను..!

రమణగారి బ్లాగు: **http://swagataalu.wordpress.com/**

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ

Click here to share your comments on this story